



Sud Bosne i Hercegovine
Суд Босне и Херцеговине

Број: S1 3 U 026062 19 Uвр
Сарајево, 18.07.2019. године

Суд Босне и Херцеговине у Сарајеву, у апелационом управном вијећу састављеном од судија Динке Бешлагих Човрк, предсједнице вијећа, Срете Црњака и Весне Трифуновић, чланова вијећа, уз судјеловање записничарке Раденке Луковић, у управном спору тужитеља Удружење грађана „Борба против корупције у БиХ“ Транспаренцу Интернационал Босне и Херцеговине, Бања Лука, ког заступа Срђан Благовчанин, предсједавајући Одбора директора, против акта број 03-01-50-2-2816-5/17 од 14.06.2017. године, туженог Министарства комуникација и транспорта БиХ, у управној ствари приступа информацијама, одлучујући о захтјеву тужитеља за преиспитивање судске одлуке – рјешења вијећа за управне спорове Суда Босне и Херцеговине број С1 3 У 026062 17 У од 21.03.2019. године, у нејавној сједници, одржаној дана 18.07.2019. године, донио је слjedeћу

ПРЕСУДУ

Захтјев за преиспитивање судске одлуке се одбија.

Образложење

Рјешењем вијећа за управне спорове, број и датум наведени у уводу, одбачена је тужба тужитеља поднесена против акта туженог „Информација по допуни захтјева и други захтјев за допуну докумената“ број 03-01-50-2-2816-5/17 од 14.06.2017. године, којим је тужитељ обавијештен о потреби да допуну захтјев за достављање информација број 02-04 (3396) од 17.05.2017. године.

Тужитељ је против наведеног рјешења вијећа за управне спорове овог Суда благовремено поднио захтјев за преиспитивање судске одлуке због повреде правила поступка који је претходио доношењу побијане одлуке. У образложењу захтјева тужитељ наводи да у рјешавању предметне управне ствари треба кренути од Закона о слободи приступа информацијама, истичући да је поднесени захтјев за приступ информацијама испунио услове прописане овим законом. Наводи да је забрињавајуће инсистирање туженог да подносилац захтјева доказује правни основ и сврху због које тражи податке или их учини извјесним, с обзиром да Закон о слободи приступа информацијама одредбом члана 14. став 4. императивно одређује да јавни орган неће испитивати нити захтијевати разлоге оправданости захтјева, те прописује обавезу јавног органа

да донесе одлуку о захтјеву. Тужитељ је истакао да је дописом туженог број 03-01-50-2-2816-3/17 од 02.06.2017. године захтјев за приступ информацијама недвосмислено одбијен, као и да је дописом који се побија тужбом одбијена жалба тужитеља, као и да није релевантно како су ови дописи насловљени. Тужитељ сматра да је тужени намјерно одуговлачио поступак тражећи изнова уређење захтјева. Наводи да је испоштовао процедуру посебног управног поступка за остваривање права на приступ информацијама, те је затражио судску заштиту у тренутку када је искористио процесне могућности (изјављивање жалбе) у управном поступку. Даље је у захтјеву наведено да суд приликом оцјењивања да ли је тужба допуштена или не, мора управну ствар цијенити не само формалистички, већ да мора сагледати да ли је акт у питању управни акт у материјалноправном смислу, без обзира на то како је назван, а све у циљу спрјечавања незаконитог понашања јавног органа. Предлаже да се захтјев усвоји, пресуда Суда БиХ број С1 3 У 026062 17 У поништи и предмет врати на поновно разматрање и одлучивање, те да у смислу члана 61. Закона о управним споровима апелационо управно вијеће донесе одлуку о трошковима поступка у корист тужитеља.

У одговору на захтјев за преиспитивање судске одлуке тужени наводи да је правилан став Суда БиХ да побијани акт туженог није коначан управни акт, на начин како га дефинише Закон о управном поступку, јер је ријеч о информацији којом се тражи уређење захтјева, а не о акту који садржи одлуку о захтјеву. Предложио је да се захтјев тужитеља одбије као неоснован.

Захтјев за преиспитивање судске одлуке није основан.

Из стања у спису произилази да је вијеће за управне спорове поступило у складу са законом када је одбацило тужбу тужитеља поднесену против оспореног акта туженог, те је за своју одлуку, супротно наводима из захтјева, дало јасне и потпуне разлоге, које и ово вијеће прихвата као правилне и на закону засноване.

Увидом у спис утврђено је да је побијаним актом тужени информисао тужитеља да акт против којег је тужитељ изјавио жалбу није одлука којом је одбијен захтјев за приступ информацијама, већ само позив тужитељу за допуну информација, те је поново информисао тужитеља о потреби да уреди захтјев.

Побијаним рјешењем одбачена је тужба коју је тужитељ изјавио против наведеног акта, из разлога што побијани акт тужене није коначан управни акт против којег се према одредбама Закона о управним споровима БиХ може водити управни спор, односно да је ријеч о информацији којом се тражи уређење захтјева. Вијеће за управне спорове ја закључило да чињеница да акт који се побија тужбом није управни акт чини недопуштеним разматрање законитости тог акта у управном спору, због чега је према мишљењу тог вијећа ваљало тужбу одбацити.

Према оцјени овог вијећа, вијеће за управне спорове је правилно одлучило када је одбацило тужбу тужитеља. Апелационо управно вијеће је сагласно са закључком вијећа за управне спорове да побијани акт туженог није коначан управни акт, с обзиром на то да је према одредби члана 8. став 2. Закона о управним споровима БиХ коначан управни акт је онај акт којим надлежна

институција из члана 4. овог закона рјешава о извјесном праву или обавези грађанина или правног лица у некој управној ствари. Одредбом члана 25. став 1. тачка 2. истог закона прописано је да ће суд рјешењем одбацити тужбу ако утврди да акт који се тужбом оспорава није коначан управни акт.

Супротно наводима истакнутим у захтјеву тужитеља, побијани акт се нити формално ни садржајно не може сматрати актом којим се рјешава о праву или обавези у управној ствари. Чак и када се занемари назив акта, како тужитељ у захтјеву предлаже, побијаним актом није одлучено о захтјеву тужитеља за приступ информацијама, већ је тужитељ информисан о закључку туженог да је потребно да допуни поднесени захтјев за приступ информацијама. Како произилази из стања списка, Суд је поднеском од 06.09.2017. године тужитеља упозорио на то да акт који се побија тужбом није коначан управни акт, међутим, тужитељ је остао код изјављене тужбе у цјелости. У складу са наведеним, вијеће за управне спорове није могло мериторно одлучивати о изјављеној тужби, услед неиспуњености законом прописаних процесних услова.

Остали приговори које је тужитељ истакао у захтјеву тичу се меритума управне ствари, односно основаности захтјева тужитеља за приступ информацијама, па исте апелационо управно вијеће, из горе наведених разлога, није могло разматрати.

С обзиром на изнијете разлоге, ово вијеће Суда Босне и Херцеговине је оцијенило да је побијано рјешење правилно, а захтјев за његово преиспитивање неоснован, па га је одбило примјеном одредбе члана 54. став 1. Закона о управним споровима Босне и Херцеговине („Службени гласник БиХ“, број: 19/02, 88/07, 83/08 и 74/10).

Записничарка

Раденка Луковић

